

Florica Munteanu – Cuc

floricamunteanucuc@yahoo.com

Florica Munteanu – Cuc s-a născut în 3 februarie 1965 în comuna Uivar, județul Timiș. În anul 1983 a absolvit Liceul Pedagogic Învățători. Nu s-a oprit aici și a continuat cu studiile și în 1991 s-a licențiat la Universitatea de Vest Timișoara, la Facultatea de Litere și Filosofie, specialitatea Filologie Româno – Franceză.

„Ador copiii, îmi iubesc semenii, Îl ador pe Dumnezeu, iubesc florile, poezia, muzica, dansul, zborul păsărilor și susurul apelor de munte. Îmi pun sufletul la treabă și în orele de tihnă, scriu proză scurtă și versuri – pentru copii; satirice, lirice propriu-zise; cântece – sau când în Corala Învățătorilor Bănățeni, ori solo, ori acompaniindu-mă la chitară. Nimic fără Dumnezeu!”

„Am citit. Am ascultat. Am observat. Am învățat. Am vorbit cu oamenii. Am ieșit din cărți spre a-i cunoaște și apoi am citit din nou.

M-am așezat cu fața la oameni, la natură, la păsări, la cer, la flori, la găze, la plante și animale. M-am rugat la Dumnezeu, Maicii Sfinte și celorlalți sfinți. Și astfel, cu o privire în cărți și două în viață, mai făcând bine, mai greșind, mai citind, mai scriind, răsând sau

plângând, cântând sau tăcând, am adunat pagini de viață. Am pus în ele și privirea mea și gândurile mele. Și le-am adresat și le adresez oamenilor, începând cu copiii.

N-aș vrea niciodată să fiu singură pe lume.”

„Pentru oameni și Dumnezeu! Și pentru celelalte ființe! Încep să mă simt împlinită!”
(Florica Munteanu – Cuc)

„Mă regăsesc în aspirația spre tot ce e nobil și sfânt, spre ceea ce e bun și adevărat și frumos în gând, cuvânt și faptă. Ador copiii, am ales în viață să fiu învățătoare și profesoară. Cânt și scriu căutând să las o urmă frumoasă și cuminte pe pământ, gândind mereu la Dumnezeu și la semenii. Îl ador pe Dumnezeu, iubesc oamenii. Îmi deschid inima prin vers și cântec, prin răsfângerea în cuvânt sau în cânt, atinsă de dorul de cele sfinte... Nimic fără Dumnezeu!” (Autoprezentare în Antologia „Clepsidra cu sentimente”, Coordonator Mariana Moga, Editura Rotipo, Iași – 2019)

Volume publicate: DEBUT *„Carte de duioșie”* – versuri pentru copii, Editura Eubeea, Timișoara – 2009; *„Mersul pe ape, de mână cu tine”*, ediția a I-a și ediția a II_a, Editura Eubeea, Timișoara – 2010 și 2013;

Antologii: *„România, țara mea de dor”* – Florilegiu de poezie și proză, Editura Life Art, Drăgănești Olt – 2018; *„Inefabilul iubirii”* – antologie poezie de dragoste, ediția a I-a și ediția a II-a, Editura Inspirescu, Satu Mare – 2015; *„Lumina din noi”* – Antologie de literatură religioasă, Editura Inspirescu, Satu Mare – 2015; *„Aripi de zăpadă”* – Antologie de poezie realizată de Delia Camelia Ghiță și Liliana Ghiță Boian, Editura LifeArt, Drăgănești Olt – 2016; *„Poeți și prozatori în regal eminescian”* – Antologie coordonată de Eugenia Enescu – Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2019; *„Clepsidra cu sentimente”*, Tabăra prieteniei literare, Volumul II, coordinator Mariana Moga, Editura Rotipo, Iași – 2019; *„În curtea Domnului”*, antologie coordonată de Mariana Moga, Editura Armonii Culturale, Adjud – 2019; *„Poeți și prozatori în regal eminescian”* – Antologie coordonată de Eugenia Enescu – Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2018; *„Valsând prin anotimpuri”* – Calendar literar 2020, o altfel de antologie, selecție autori și concept, Eugenia Enescu – Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2019.

Volume colective: *„Dascălul – Promotor al valorilor culturale și spiritual”* – Simpozion național, Editura Eurobit, Timișoara – 2011; *„Învățătorul zilelor noastre”* - proiect cofinanțat de Consiliul Județean Timiș, Editura Waldpress, Timișoara – 2016; *„Asociația Învățătorilor Bănățeni la 90 de ani (1924 – 2014)”*, Editura Gordian, Timișoara – 2014; *„Carte de primăvară”*, volum semnat de Florica Munteanu – Cuc, Alina – Mariana Roșca și Liliana – Carmen Vasile, Editura ArtPress, Timișoara – 2018.

Reviste: *„Tinere vlăstare”* – revistă școlară a ciclului primar editată de Liceul Teoretic „W. Shakespeare” – Timișoara - 2018; *„Învățătorul”*, revistă editată de Asociația Învățătorilor Bănățeni, Ediție Specială, Timișoara – decembrie 2018; *„Orient Latin”* – revistă editată de Fundația Orient Latin, Timișoara – 2017; *„Columna 2000”* – revistă de cultură istorică editată de Universitatea „Ioan Slavici” Timișoara, publicată în numerele apărute în anii 2012 – 2013;

Premii: Marele Premiu „Dosoștei”, ediția a VII-a la Festivalul Internațional de Creație Religioasă „Lumina Lină” – 2011; **Mai multe premii de Excelență și Premiul I** acordate cu prilejul altor ediții ale festivalului și ale Simpozionului Internațional „Columna 2000”, desfășurat sub egida Asociației Naționale a Eroilor din România, Departamentul „Ioachim Miloia” al Astrei, Societatea Culturală de Patrimoniu – Timișoara și Liceul teoretic „Vlad Țepeș” – Timișoara.

Pentru mai multe poeme a compus muzică și de câte ori are ocazia le acompaniază la chitară și ca invitată permanentă al Cenaclului Literar „Pavel Bellu” sau CARP din Timișoara, încântând publicul cu versuri emoționante și cu voce pe măsură.

Referințe critice: „Îndrumătoare ca lumina unei lumânări, poezia Floricăi Munteanu (Cuc) dă naștere unor valuri de vibrații benefice nouă, celor atât de încercați de ispite.

În versurile ei gândurile trăiesc, gândurile vindecă boli. Prin ele poeta încearcă să ne ducă în vecinătatea locului de sfânt adăpost, în sălașul binecuvântat al lui Dumnezeu, să înălțăm rugăciune Puterii Divine să ne ierte și să ne oblojească sufletele de traumele rătăcirilor cu voie sau fără de voie. Psalmii săi ne mai învață să ne numărăm zilele în care am fost iertători, smeriți, iubitori de aproapele nostru și de Dumnezeu.” (Nina Ceranu)

„Desigur, „Dumnezeu a făcut toate bune foarte” și nu este loc de imperfecțiune în Perfecțiune.

El nu poate fi cunoscut în Ființă, dar are chip și frumusețe ascunsă ochilor noștri. Aceasta s-a manifestat în partea spiritului, iar fizic s-a vizualizat în persoana lui Iisus, care este frumusețea fizică ideală și suplețe spirituală.

Această frumusețe o vedem la cei credincioși, pe care Dumnezeu îi inspiră în rugăciune, artă, scris, fiind „aleșii” Lui prin credință.

Și pe distinsa doamnă Florica a binecuvântat-o să aducă adevărurile de credință, cuvinte de laudă Domnului în poezia ei. Ea spune: „nu vreau să mă depărtez / De Tine, Doamne Sfinte” și va primi mereu „Cuvântul Domnului Sfânt”, să-l așeze în versurile ei.

Dumnezeu să o lumineze și să aibă „partea aleșilor Împărăției lui Iisus, iar aici pace, dragoste și binecuvântare”. (preot Radu Reja)

„Volumul de poezii intitulat „**Carte de duioșie**” realizat de Florica Munteanu reprezintă o mare reușită, un mare succes. Autoarea este o apreciată dascăliță, având o bogată experiență didactică [...] în munca instructiv – educativă cu elevii mici.”

„... rezultă marea diversitate a tematicii abordate și puternica înrâurire a contactului cu poeziile, cu mesajul lor asupra psihicului copilului.”

„Semnalăm în primul rând valoarea estetică a poeziilor. Ascultarea, repetarea, analiza, recitarea lor îi pune pe copii în contact cu frumosul din literatură. În fiecare poezie întâlnim o mulțime de expresii artistice...[...] O înrâurire estetică o exercită și frumoasele ilustrații, desene, fotografii ce acompaniază cele mai multe poezii.” (Învățător și psiholog, Partenie Anucuța, conf.

Univ. Dr. Universitatea „Tibiscus” Timișoara, Facultatea de Psihologie – fragmente din prefața cărții „Carte de duioșie)

„Fascinația pentru așa-zisul univers mic a îndemnat-o pe Florica Munteanu [...] spre creația destinată copiilor. [...] Cu multă gingășie poeta închină închină poezii florilor iubite de copii: ghiocelul, panseluța, lăcrămioara, liliacul care sunt personificate. [...] Anotimpurile au un loc special în universul mic al autoarei, ele fiind legate de de câte un eveniment important din viața copilului: toamna de reînceperea unui an școlar, iarna de sărbătoarea Nașterii Domnului, primăvara legată de Sărbătoarea Paștelui. Dar poeta nu uită nici zilele săptămânii, nici numerele, versurile fiind legate de trăsături esențiale ale acestora, care le fac mult mai accesibile scopului educativ urmărit de poetă. Ea recurge și la întâmplări hazlii... [...], la mici drame din lumea animalelor..., la scurte sfaturi moralizatoare, mascate în discursul epic.

Dialogul, frazele imperative, interogațiile, repetițiile dau vioiciune textului, făcându-l nu numai accesibil copiilor, dar și deosebit de agreabil”.

„Invocațiile către Dumnezeu, Iisus, frecvente în rugăciunile copiilor, măresc încrederea lor în dobândirea unor virtuți ca bunătate, iertare, mântuire prin credință. [...] Poeziile sunt pătrunse de sinceritate și puritate, construite clar, melodios, cu multă plasticitate. [...]”

Florica Munteanu, cea care scrie și versuri lirice propriu-zise și-a amânat nepermis de mult debutul, dar în tot acest timp a citit, a trăit, a meditat și dă în această carte măsura talentului său prin descinderea în universul fascinant al copilului.” (Rodica Opreanu – fragment din cuvânt înainte din cartea „Carte de duioșie)

„Îmbinând tonul șagalnic cu cel grav, cartea este densă și poate stârni interesul copiilor, dar și al părinților și bunicilor, devenind și o pledoarie pentru citit și compus poezii.” (Mariana Moga, Dicționar de reliefuri literare românești, vol. II, Editura eCreator, Baia Mare – 2019)

Florica Munteanu – Cuc, Carte de duioșie, Editura Eubeea, Timișoara – 2009.

Prin peregrinările mele literare multiple am întâlnit doar trei scriitori care scriu și pentru copii și cred eu că nu întâmplător, toți trei, sunt femei. În Maramureș am întâlnit pe Nadia Urian Linu, în Moldova la Piatra Neamț pe Geta Stan și la Timișoara pe Florica Munteanu Cuc. Ce spune asta? Foarte puțini scriitori se încumetă să scrie pentru cei mici deoarece implică posibilitatea să poți retrăi lumea lor și să scrii pe înțelesul lor. Mai mult, textele sunt menite să le deschidă noi orizonturi și imaginația către o lume mai bună, să le dezvolte intelectul spre o direcție corectă, așa putea spune mai simplu, umană.

Începând cu prima carte Florica Munteanu Cuc a stabilit două limite între care se derulează viața ei, între iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de copii. Legătura dintre cele două o face poezia și cântecul însoțiti de o inimă caldă înconjurată de o credință nețărnută față de Creator.

Introducerea arată ca un program sub formă de o declarație de intenție din care deducem coroborat cu alte informații că viața și Dumnezeu i-au mai acordat și o a doua șansă. Numai o femeie poate fi așa de pozitivă și așa de plină de speranță că oamenii sunt buni și copiii trebuie

iubiți și educați cu responsabilitate și credință. Aceste versuri ne dezvăluie două miracole din viața autoarei, descoperirea și încrederea necondiționată în Dumnezeu „*i-am mulțumit și frunzei și ploii, / și păsării, și ierbii și florii, / dar mai întâi și mai / întâi Ție Doamne*” și al doilea copilul ei drag „*I-am mulțumit și copilului, pentru că mi-a zâmbit / pentru că m-a privit în ochi, fericit*”. Sugestive sunt ultimele versuri care transmit o încărcătură emoțională puternică și care ne îndeamnă să prețuim fiecare clipă ca și cum ar fi ultima „*Cu o privire în cărți / și două în viață, / am străbătut în fiecare zi prima și ultima dimineață*”.

Următorul poem este dedicat copilului ei și cuvintele sunt ca mierea, cuvinte ce transmit speranța și dorința ca puiul ei să ajungă un om responsabil „*Copilul meu drag, adorat, / Să devii om adevărat, / Să-mi crești cinstit și sănătos, / Cu sufletul mereu milos, / Să-i vezi pe oameni ca pe frați, / Fie-nvățați sau ne-nvățați!*” și continuă cu același spirit tonic „*Când tânăr sau adult vei fi, / Sădește-un pom, / Zidește-o casă, / Crește copii, / Sapă-o fântână!*”. Acest poem reprezintă în realitate tot ce își dorește un părinte, în special o mamă pentru copilul ei „*Inima ta mereu va fi, / Vei fi și vrednic și bun om, / Și vei avea o viață aleasă! / De Dumnezeu ascultător / Să fii smerit și iubitor!*”. Poemul pare mai degrabă o rugăciune prin care însuflă copilului ei o viață frumoasă și liniștită și mesajul pentru respectarea părinților „*Cinstește-i pe ai tăi părinți, / Ca și copiii cei cumiți! / Urmează drumul drept, cinstit, / și astfel vei fi fericit!*”. Punctul culminant îl reprezintă însuflarea credinței că numai sub pavăza lui Dumnezeu poate să se îndeplinească tot ce și-a dorit pentru vlăstarul ei „*Și nimănui să nu-i faci rău! / Bunul și Sfântul Dumnezeu / Te apere de orice păcat! / Să ai mereu suflet curat, / Gândul frumos și nepătat*”. Aceste gânduri frumoase așezate la poarta de intrare într-o carte scrisă pentru copii te umple de căldură și de optimism și te îndeamnă să îți reamintești și să retrăiești miracolul copilăriei.

Pentru a pătrunde în mirajul cărții trebuie să treci trei porți, după prezentarea autoarei și a copilului drag urmează cea de a treia poartă, unde sunt așezate gândurile despre această carte, practic arată ce și-a propus să scrie „*Aceasta e o carte despre fiecare, / Despre ce poți afla când ești mic / Și cum vei crește tu mare, // Carte cu mama, cu tata, / Cu bunici și nepoți, / Cu căței și arici, / Cu zambile, pisici, / Cu ceea ce vezi, / Cu ceea ce poți, // Carte cu și despre fiecare, / Carte cu lună, carte cu soare, / Carte cu mine, cu alții, cu tine, / Carte cu câte ceva din ceea ce-i bine*”.

Mesajul este clar și fără echivoc privind creșterea copiilor în așa fel încât educația și credința în Dumnezeu să formeze oameni responsabili, iubitori de frumos și de natură, iubitori de oameni și mai ales capacitați numai spre fapte bune.

Cum era firesc, din această carte nu poate lipsi cântecul de leagăn, în care o mamă își pune inima în palmă când mângâie căpșorul alintat în somn „*Crești măruț, / Drag puiuț, / Cătinel, măricel, / Frumușel, cumițel, / Omenos, om frumos! // Crești iubit, / Ocrotit, / Fericit, / Întărit / Și de Dumnezeu păzit! // Mare - mare / Să ne crești, / Făt – frumosul din povești!*”.

Limbajul este simplu și pe înțelesul copiilor și comparația cu bobul de grâu cu siguranță că va atrage și incita spiritul celor mici „*Ce e spectaculos e mic, / E ca un bob de grâu în spic, / Ce-n timpul de la semănat / Și până a fi recoltat / Trece prin soare, ploaie și vânt / Și tot dă rod bun pe pământ*”.

Personificarea buburuzei și dialogul cu cei mici eu îl înțeleg ca pe-o chemare să iubim natura, astăzi înțeles ca și mesaj ecologic. Copiii trebuie să înțeleagă că tot ce există face parte din mama-natură și toți cei care trăim suntem copiii lui Dumnezeu.

Prima lume pe care o descoperă un copil este mama, tata și căldura lor, zâmbetele și bucuriile lor, apoi lumea se lărgește cu bunica și bunicul, cu jucăriile și cățelul, pisica și modul cum va interactiva cu această lume, descoperită pas cu pas, îi va marca viața definitiv și irevocabil.

Mama care te-a zămislit o porți în sânge și pentru cel care a pășit în această lume „*Mama ta dragă și bună / E frumoasă ca o zână, / Miloasă și iubitoare; / Ea e unica sub soare! // Ea e-alături, lângă tine, / Fie că ți-e rău sau bine / Și se-ngrijește mereu / De tot ce este al tău. // Nu te pierde niciodată / Din ochi, iar de vreodată / Ai fost bolnav sau la greu, / Te-a-ngrijit cu drag mereu, // Te-a îngrijit cu duioșie / Și își face griji o mie / Pentru tine; te ferește / De ce-i rău, te ocrotește*”.

Numai o mamă poate să scrie cu atâta duioșie despre sentimentul a ceea ce înseamnă să fii mamă și ce responsabilitate colosală are pentru cel pe care l-a adus pe lume, pentru cel pe care l-a simțit cum crește în pântec, pentru cel care va deveni lumină și iubire.

Autoarea, o adeptă a familiei tradiționale, prezintă și tăticul, care este prezentat ca un bărbat iubitor și responsabil pentru „cuibul” lui și pentru cei care trăiesc alături de el „*Despre dragul tău tătic / Vreau să îți vorbesc un pic. / Știu cât demult îl iubești, / Cât ai vrea să-i mulțumești // Că-mpreună cu mămica, / De când erai atâtica, / - Bebeluș abia născut -, / Cu iubire te-a crescut. // Cu răbdare, calm de sine / Și el s-a-ngrijit de tine / Zi de zi, noapte de noapte, / Deloc nu a stat deoparte, // Ci cu mama ta-mpreună, / Cu drag și cu voie bună, / De tine s-a ocupat, / Cele bune ți le-a dat, // Totul i-a părut ușor / De făcut, totul cu spor, / Pentru tine, drag odor. / Să-i fii recunoscător!*”.

O poezie este dedicată exclusiv vorbelor frumoase, care au rolul de a susține o armonie între cei care trăiesc pe acest pământ. Și astfel se induce că limbajul poate genera înțelegere și poate media conflictele de orice natură.

Învățarea numerelor, pe lângă că e un lucru elementar, reprezintă începutul înțelegerii unui limbaj atât de necesar în viața pe care o trăim! Cuvintele simple și comparațiile trezesc dorința copilului să știe tot mai mult, ce înseamnă aceste numere, la prima vedere ciudate.

Mersul timpului, călătoria soarelui delimitează noaptea de zi și zilele trebuie înțelese cu rostul lor. Cele șapte zile sunt prezentate pe înțelesul celor mici. După zilele de trudă vine o zi de odihnă, când se merge la biserică și mai menționează „*Și-n vizite la bolnavi / Și la bătrânii firavi*”, pentru a le trezi o empatie pentru oameni în general.

Descoperirea lumii în care trăim, pentru un copil, este și prima întâlnire cu un animal și plăcerea de a se juca între cei doi puiuți, cel de om și de pisică ne obligă să ne imaginăm cu duioșie modul cum cei doi înțeleg să se joace și să comunice. Și aici mesajul este clar și îndeamnă copiii să iubească animalele, fiindcă și ele fac parte dintr-un lanț trofic.

În același ton pozitiv sunt prezentate anotimpurile copilăriei. Primăvara, când vegetația prinde viață, este în strânsă legătură cu marea sărbătoare a creștinătății, Paști, apoi vara cu grâul copt și dealurile pline de flori. Toamna cu roadele bogate și iarna cu bucuria zăpezii aduce bucurie printre copii. Toate aceste patru anotimpuri însumează o serie de minunății pentru a înțelege că anul are patru anotimpuri și 12 luni.

O mare grijă o are autoarea pentru limba română și felul cum vorbim cu copii noștri, cum le vom transmite fiorul limbii române, pe care la rândul lor îl va transmite urmașilor. Despre „**Limba mea**” spune „*Limba ta-i limba română / O vei învăța de mic / Cu mama, tata de mână, / C-o bunică sau bunic!*”. Legat de importanța limbii române. o poezie învață copilul literele alfabetului și cele șapte vocale le numește „*sunete ușor de pronunțat*”.

După iubirea de limba română era normal să treacă la iubirea de patrie. O poezie simplă, care sper să trezească sentimentul patriotic și la părinți și de afiliere mentală la o entitate numită România „*Ce e țara? E o casă / Cu toți ai tăi, toți cei dragi, / Grădina, pădurea frumoasă / Ce te-așteaptă cu dulci fragi.*”.

Se știe că cei mai buni prieteni vii ai copiilor sunt câinii, pisicile și în special animalele jucăușe. Aceste „*prietenii*” sunt acceptate de părinți și contribuie la educație și la dezvoltarea empatiei.

Când vorbim de flori ne gândim la esența frumosului și mai multe poezii sunt dedicate florilor și prezentate pe înțelesul copiilor. Astfel în raport cu ei descoperim ghiocelul, panseluța, lăcrămioara etc. Arată diversitatea naturii și dirijează interesul copiilor spre venerarea frumosului din natură.

Cu siguranță această carte merită reeditată și sunt convins că experiența literară a doamnei Florica Munteanu Cuc va contribui la o nouă carte mai complexă și mai iubită de copii.

Florica Munteanu Cuc, Mersul pe ape, de mână cu tine, Editura Eubeea - Timișoara, ediția a I-a 2010 și ediția a II-a 2013.

Nu sunt de acord cu criticii care cataloghează o anumită poezie în „*poezie religioasă*”. Când analizez o carte mă strădui să descifrez mesajele și emoțiile care au generat aceste versuri și în același timp să pătrund în sufletul autorului. Urmăresc să mă încarc cu energiile pozitive, fiindcă cred cu disperare că în fiecare om există o parte bună, care merită descoperită.

Versurile scrise sub influența credinței la Florica Munteanu Cuc în primul rând se caracterizează printr-o sinceritate excesivă. Această convingere a iubirii nețârmurită față de Dumnezeu nu a fost una fără ezitări și recunoaște „*Cu tine-am fost de mână și m-am pierdut o clipă, / Mă scufundam și ruga-mi cerea și ea aripă. / Spre-a mă salva din apa ce mă-nghițea cu totul / Și să-mi ridic privirea spre Tine mi-a fost rostul.*”.

Lirismul din poemul „**Primăvară – Învierea Domnului**”, numită pe nedrept, spun eu, psalm, se apropie mai degrabă de structura unui pastel model Vasile Alecsandri. Singura diferență este alăturarea primăverii cu sărbătoarea „*Învierea Domnului*”.

Într-un poem autoarea spune concis că nu cere nimic și are doar un singur crez „*Nu mie dați-mi slavă, ci Domnului, de-a pururi*”. Face o paralelă uluitoare între „*Domnul Sfânt și Bun*” și între „*Mai mic decât nimicul sunt eu, trecătoare*” și în final cele patru versuri transmit cu înfocare o credință pură și necondiționată „*Nu vreau nici laude, nici slavă; înfocate / Vorbe de laudă dați-i doar Lui, și-acum, mereu! / De n-ai fi, Doamne sfinte, cu daruri minunate, / Nici eu n-aș fi pe lume, Bunul meu Dumnezeu!*”.

În fapt autoarea recunoaște că poartă în suflet dorul de când a devenit conștientă „*Dor de Domnul Bun și Sfânt*”. În realitate conștiința ei nu se poate despărți de Dumnezeu și de iubirea față de oameni și spune în acest sens „*Căci nu pot trăi, nu sunt / Fără oameni pe pământ, / Fără ceea ce e sfânt. / Fără Domnul meu, nu sunt!*”.

Florica Munteanu Cuc iubește viața și a trecut printr-o experiență ce putea fi fatală și crede că „*viața mi-a fost dăruită*” și continuă pe același ton „*Trăiesc apoi spre-a face bine / Spre a nu murdări cumva / Al dragilor părinți bun nume.*”. Și nu ne lasă să respirăm și spune „*Spre a iubi sincer în toate / Pe oameni și pe Dumnezeu, / Fiindu-mi dragostea de ceilalți / Mais scumpă decât îmi sunt eu. // S-ajut pe alții la nevoie, / Să fac doar binele, mereu, / Să fac a Domnului Sfânt voie / Și să mă mântuiesc și eu. / Și multe altele sunt încă. / Talantul să îl înmulțesc, / Fiindu-mi Hristos sfântă stâncă. / Să nu urăsc, ci să iubesc!*”.

Despre oameni spune „*frații mei sub soare*”, iar despre iubire „*Căci iubesc cu-adevărat în viață, / fără mânie, fără lașitate*”, două componente ale sufletului uman care arată sufletul curat și altruismul, scoțând la iveală un caracter luminos în care se scaldă autoarea.

Poemul „**Trecători, călători**” acceptă faptul că pe lumea aceasta toate sunt trecătoare, nu numai viața omului, ci tot ce îl înconjoară, dar credința rămâne veșnică „*Nu, moartea n-o să poată nicidecum să ne despartă / De tine, Doamne Sfinte, iubind dumnezeiește!*”. Despre aceste convingeri în veșnicia credinței o spune în patru versuri, care pentru mine personal m-au surprins și emoționat „*Sunt trecătoare-n lume, o umbră; o „nimica”. / Doar după Tine-a merge și spre aproape vreau. / Deși am și un nume, prenumele Florica, / Cu mâinile tot goale în fața Ta eu stau...*”.

Altruismul autoarei se concretizează în „**Rugă pentru oameni**”. Nu se mulțumește să se roage numai pentru ea și familia ei, ea se roagă pentru toți oamenii și acest poem merită cu prisosință reprodus în totalitate „*Apără-i de orice rău, / Tu, Milostive Dumneze, / La umbra aripilor Tale, / Dă-le odihnă lor pe cale // Și bucurie și nădejde! / Șterge Tu orice deznădejde, / Ferește-i Tu de orice rău, / Bunul meu Domn, Bun Domn al meu! // Spre făptuirea celor bune / Adună-i Tu pe toți pe lume, / De Tine ei ascultători, / Căci pe pământ sunt trecători! // Nu îi lăsa în nicio clipă, / Păzește-i cu a ta aripă / Și dă-le milă și iertare / Și dragsote nemuritoare! // La bine și la greu să fie, / Uniți în Tine,-n veșnicie, / Păzind cele curate, sfinte, / Având Cuvântul Tău – nainte! // Astfel singurătatea grea / Cu dragoste ne-om alina, / Vom fi uniți pentru vecie / Pentru a Ta Împărăție!*”.

Scrie despre limba română, pe care o consideră „**Limba mea**”, foarte emoționant și în același timp, responsabil. Un mesaj despre păstrarea limbii în acest început de secol când limba noastră cea străbună este pur și simplu infectată cu tot felul de neologisme fără nicio noimă. Ar

trebuie să luăm atitudine și noi, toți cei care scriem, fie poezii, fie proza și alte forme de artă, să luăm atitudine și să nu mai permitem distrugerea limbii române și transformarea într-un amalgam fără identitate națională. Și acest poem mi-a transmis un mesaj copleșitor cum rar am mai întâlnit „*Limbă sfântă, cine oare / Ți-o aduce vindecare? / Te stâlcesc unii orbește, / Dar ființa-ți viețuiește // Când te vom vorbi frumos, / Cuminte, cuviincios?... / Când te vom respecta oare, / Limba mea nemuritoare? // Frumusețea te-nsoțească, / Scumpă limbă românească, / Limba mea din veșnicie ! / Fie-ți Binele-n vecie! // Pentru orice om – că-i mamă, / Că-i bunic, mereu, mereu / Să vorbim frumos luând seamă / La voia Lui Dumnezeu! // Pentru oricine, cuvântul / Fie cald, blând și frumos, / Împlinând în glas doar gândul / Care-i bun și luminos! // Pentru Bunul Dumnezeu, / Pentru noi, voi, tot ce este, / Ca poetul, spun și eu: // << Vorbiți, scrieți românește! >>*”. Unele poeme sunt mai degrabă rugăciuni rostite în fața lumii în gura mare. În acest registru poate fi inclus și poemul „*Dă-ne, Doamne, puterea...*”. Aceste rugăciuni pot insufla speranță și iubirea aproapelui, pot inspira dragoste și credință „*Dă-ne, Doamne, puterea... // ... Să putem / Cânta / Suferința, / Să redevenim vii, / Prin toate / Armoniile / Și muzica sufletului... / Să nu uităm / Nicicând de unde am plecat / Și unde ne vom întoarce*”. Remarc o rugăciune sub titlul simplu „Rugă (5)”. În opt versuri descoperi sufletul Floricăi Munteanu Cuc, descoperi esența vieții prin câteva dorințe simple, care nu poate lăsa pe nimeni insensibil „*Doamne Sfinte și-ndurate, / Nu-mi da aur și palate, / Dă-mi numai iubirea Ta, / Să rămân mereu în ea! // Nu-mi da avuții, avere, / Și nici bani, dar dă-mi putere / Să le rabd, Doamne, pe toate, / Doamne, Scumpă Bunătate!*”.

„În curtea Domnului” – antologie coordonată de Mariana Moga, Editura Armonii Culturale – 2019.

Două poeme și o proză scurtă. Unul dintre poeme continuă să exprime credința față de Dumnezeu și modul cum o spune nu supără, din contră încântă și te face să te întrebi dacă mai există și mulți alți care gândesc așa și cum ar arăta viața noastră dacă un procent însemnat din oamenii care trăiesc pe acest pământ ar gândi și ar avea aceste convingeri sănătoase pentru minte și suflet. Poemul format din întrebări și răspunsuri deslușesc mesajul credinței, de care nu se dezice nicio clipă. „Ce-ar fi lumea fără Tine” încearcă să arate și ce se poate întâmpla dacă vom fi abandonați de Bunul Dumnezeu. E firesc ca să te gândești ce ar fi dacă nu am fi parte din această lume și nu am fi conștienți că noi suntem copiii lui Dumnezeu și trebuie să ne comportăm ca atare.

Cel de-al doilea poem ne lasă să descoperim un nou concept, pe care nu l-am mai întâlnit până acum deși l-am intuit, măsura timpului „*e-n Dragoste*”. Dincolo de trecerea orelor, minutelor și secundelor, dragostea ne însoțește până în ultima clipă și poate că și după ce vom pași alături de Tatăl Nostru Ceresc.

Proza, un fragment dintr-o carte viitoare, se înscrie pe linie educativă și preocuparea pentru problemele celor mici, cu toate detaliile, ne înduioșează și ce ne face să ne gândim că sănătatea unei națiuni depinde de cum creștem și cum pregătim pentru viață tinerele vlăstare.

„Aripi de zăpadă” – Antologie de poezie realizată de Delia Camelia Ghiță și Liliana Ghiță Boian, Editura LifeArt, Drăgănești Olt – 2016.

În această antologie surprinde prin îndemnul „*Să nu-ți plângi soarta rece...*”. Valurile vieții, pentru unii mai zburciunate, iar pentru alții mai line, reprezintă de fapt destinul și autoarea ne îndeamnă, ne sfătuiește „*Să nu-ți plângi soarta rece, să nu-ți plângi nici de milă, / Să nu îți frângi curajul trecând prin foc și jar,*” și „*Să mori zâmbind – oricâtă durere, astă viață*”.

O confesiune din poemul „*Cuvintele Tale*” unde recunoaște cu inima deschisă că tot ce știe a învățat din Cuvântul lui Dumnezeu „*Cuvintele Tale / m-au învățat cum să vorbesc, / cum să tac, / ce să grăiesc, / ce să fac pentru a le trăi. // A trăi. / Și astfel / am învățat să iert, / să dăruiesc, / Să iubesc. / Să trăiesc. // Cuvintele Tale m-au îndemnat / Să veghez / Și astfel, / Am învățat la ce să visez, / Am învățat / Să mă rog, / Să mulțumesc, / Să lucrez.*”.

„Poeți și prozatori contemporani în regal eminescian” – Antologie coordonată de Eugenia Enescu Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău – 2018.

Cele câteva poeme publicate în antologie dezvăluie lirismul poemelor și abordează o altă dimensiune, trăirile interioare și raportul dintre timp și maturitatea unei femei dornică să iubească și să dăruiască iubire. Poemul „*Ieri*” reprezintă o antiteză între ieri și azi, radiografia unui timp trecut comparat cu un prezent meditativ „*Ieri, priveam doar ochii în alor culoare / Sfâșiată-n doruri, de zbor interzis... / Azi, ruptă de vârsta inimii în floare, / Sfâșiat-am vâlul dintre ochi și vis*”. Modul lucid cum face trecerea dintre „*Ieri, priveam seninul doar înalt, departe*” și „*Azi, ridic privirea numai cu iubire,*” ne arată că autoarea este conștientă de trecerea timpului și bucuroasă să ne anunțe „*Se vede-n seninul inimii bătând.*”.

Poemele sunt pline de lumină, căldură și transmit credința față de Dumnezeu fără patimă și cu iubire față de noi, ființele cele mai inteligente de pe această planetă. Pot să afirm cu responsabilitate, cititorul care citește ceea ce scrie va fi cu siguranță, măcar un pic, mai bun.

Aștept cu nerăbdare și alte cărți scrise de Florica Munteanu Cuc deoarece cred că mai are foarte multe de spus.

Nicolae Toma

Prozator, poet, critic literar, jurnalist de investigație, editorialist

Membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România